

UZASADNIENIE

Na wstępie należy nadmienić, że stan faktyczny sprawy i kwalifikacja prawna czynów nie budziła wątpliwości, a oskarżyciel publiczny złożył wniosek o sporządzenie uzasadnienia tylko w zakresie kary (art. 422 § 2 k.p.k.), zatem sąd ograniczył sporządzenie uzasadnienia tylko co do tej części, której wniosek dotyczy – rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu – art. 423 § 1a k.p.k.

Rozważając wymiar kary dla oskarżonych: **G. D. (1) i K. W. (1)**, sąd miał na uwadze wszystkie dyrektywy wymiaru kary przewidziane w art. 54 § 1 k.k. tj. cele wychowawcze oraz w art. 53 § 1 i 2 k.k., tj. wzgląd na społeczną szkodliwość czynu przypisanych oskarżonym i stopień ich winy oraz wymogi indywidualnego i społecznego oddziaływania wymierzonej kary.

Oskarżeni są sprawcami młodocianymi w rozumieniu art. 115 § 10 k.k., a zatem karę winno się wymierzać tak, aby wychować sprawcę (art. 54 § 1 k.k.). Sens normatywny art. 54 k.k. sprowadza się do ustanowienia prymatu celu wychowawczego kary w sytuacji ewentualnego konfliktu z pozostałymi dyrektywami wymiaru kary, w szczególności z dyrektywą prewencji generalnej, czy też celami zapobiegawczymi. Nie można, zatem skutecznie wywodzić, że w myśl zasady wyrażonej w przepisie art. 54 k.k. należy pomijać pozostałe cele kary – art. 53 k.k. Wreszcie ów prymat nie oznacza nakazu orzekania wobec sprawców nieletnich, albo młodocianych kar łagodnych. (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19.10.2010r. w sprawie II KK 224/10). Obliguje on natomiast sąd do szczególnej wnikliwości w ocenie takiego sprawcy oraz zebrania w tym celu wszelkich możliwych informacji, aby, w zależności od stopnia jego demoralizacji, wymierzyć karę niezbędną i właściwą do reedukacji oraz resocjalizacji. Przepis art. 54 § 1 k.k. nie zawiera wskazania prymatu kary wolnościowej lub też kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, w procesie wychowania młodocianego sprawcy przestępstwa i jego wdrażania do przestrzegania porządku prawnego. Kara nadmiernie złagodzona, wtedy, gdy w istocie rzeczy nie zawiera żadnych realnych i bezpośrednich dolegliwości dla oskarżonego, a przy tym dotyczy oskarżonego już zdemoralizowanego, nie osiąga celów wychowawczych i nie wdraża do przestrzegania porządku prawnego. Przeciwnie, taka kara, jeśli zostanie subiektywnie oceniona przez oskarżonego, jako brak kary, na ogół wyrabia (lub pogłębia) poczucie bezkarności, przekonanie o niesprawności systemu prawnego, o istnieniu mechanizmów umożliwiających uniknięcie prawnych dolegliwości i nie powstrzymuje od kontynuowania procederu popełniania przestępstw, jak też od podjęcia ich popełniania na nowo. W takich sytuacjach kara nadmiernie złagodzona prowadzi do pogłębienia procesu demoralizacji i deprawacji, jak również - o czym nie wolno w żadnym wypadku zapominać - do eskalacji szkód i osobistych krzywd popełnianych przez sprawców kontynuujących przestępną działalność, przekonanych o nieskuteczności środków ochrony prawnokarnej. Taka, zatem kara nie tylko nie niesie w sobie oczekiwanych korzyści dla skazanych, ale przeciwnie, w określonych sytuacjach może oznaczać niekorzyść w postaci głębokich i często trwałych zmian jego osobowości oraz ukształtowania się w sposób względnie trwały fałszywego systemu wartości.

Stopień społecznej szkodliwości czynów zarzucanych oskarżonym sąd ocenił jako przekraczający poziom średniego. Na niekorzyść oskarżonych sąd przyjął, że naruszyli szczególne dobra prawne, wysoko cenione przez ustawodawcę, tj.: zdrowie i nietykalność cielesną. Działając wspólnie i w porozumieniu stosowali przemoc wobec swojego kolegi na terenie Ochotniczego Hufca Pracy, okazując przez to zuchwałość i lekceważący stosunek wobec porządku prawnego. Wprawdzie stopień dolegliwości fizycznej pokrzywdzonego nie jest znaczny, to jednak w sferze psychicznej czyny oskarżonych wywołały pewne dolegliwości. Ofiarą oskarżonych była osoba bardzo młoda, słabsza fizycznie i psychicznie od oskarżonych, która silniej, dłużej odczuwa i przeżywa zdarzenie.

Z kolei na korzyść oskarżonych działały takie okoliczności, jak natężenie przemocy, które nie spowodowało ani trwałych, ani dotkliwych obrażeń ciała, co w konsekwencji rzutowało też na przeciętny potencjalny stopień zagrożenia dla życia i zdrowia.

Oceniając stopień winy oskarżonych sąd miał na uwadze, że ich działanie było przemyślane. Nie postępowali pod wpływem nagłego impulsu, oskarżeni nie znajdowali się w szczególnej sytuacji motywacyjnej. Naruszone przez nich normy postępowania miały podstawowy i oczywisty charakter dla każdej osoby o przeciętnym stopniu socjalizacji.

Na korzyść przy wymiarze kary sąd przyjął uprzednią niekaralność oskarżonych, bardzo młody wiek, a także fakt podjęcia pracy przez G. D. (1) oraz okoliczność, że w sferze psychicznej pokrzywdzonego zdarzenie nie przyniosło szczególnie dotkliwych skutków.

Naruszone przez nich normy miały charakter oczywisty dla każdego człowieka mającego przeciętny stopień socjalizacji. Sąd doszedł jednak do przekonania, że naganne i agresywne zachowanie oskarżonych miało jednak charakter incydentalny.

Przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. przypisane oskarżonym zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 3. W artykule 58 § 1 k.k. jednak została wyrażona przez ustawodawcę zasada preferencji kar nieizolacyjnych we wszystkich tych wypadkach, w których sąd ma możliwość wyboru rodzaju kary. Dotyczy to przede wszystkim tych wypadków gdzie za przestępstwo przewidziano sankcje alternatywne, ale zasada ta rozciąga się na te występkę - jak w rozpatrywanej sprawie - zagrożone wyłącznie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat.

Z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, gdzie sprawcami są osoby młode, wchodzące dopiero w dorosłe życie, dotychczas niekarane i wymierzenie im kary pozbawienia wolności nawet w dolnej granicy byłoby nader surowe i nie spełniłoby swoich celów. Z kolei kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania byłaby karą iluzoryczną, która nie przyniosłaby pożądanego celu wychowawczego. Zatem sąd uznał, że ów cel przyniesie kara grzywny i wymierzył oskarżonym - stosując art. 37 a k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. - kary 120 stawek dziennych grzywny ustalając jedną stawkę dzienną grzywny w wysokości 10 złotych.

Przy wymiarze każdej z kar sąd miał także na uwadze dyrektywy związane z społecznym oddziaływaniem kary, w tym wymóg prewencji generalnej i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zdaniem sądu kara o odpowiednim stopniu dolegliwości winna też być przez to społeczeństwo odbierana, jako sprawiedliwa odpłata. Bowiem każdy człowiek winien uświadomić sobie nieopłacalność popełniania przestępstw a także uchronić i odstraszać przed wstąpieniem na drogą przestępstwa. Sąd uznał, iż zgodnie z ustaloną przez ustawodawcę hierarchią kar, karą jedynie słuszną, sprawiedliwą i odpowiadającą społecznej szkodliwości czynu, jakich dopuścili się oskarżeni jest kara grzywny w rozmiarze określonym w punkcie 1 i 3 wyroku. Sąd wymierzył oskarżonym kary takie same rodzajowo i w takiej samej wysokości, albowiem brak było przesłanek uzasadniających zróżnicowanie wymiaru kary.

Sąd uznał, że oskarżeni zasługują na szansę wymierzenia im dotkliwej finansowo kary, ale o charakterze wolnościowym. Czyn objęty niniejszą sprawą miał charakter incydentalny, jednorazowy, można wnosić, że po nauczce, którą otrzymali w niniejszej sprawie, taki czyn ze strony oskarżonych się nie powtórzy. Zdaniem sądu kara ta stanowić będzie dla oskarżonych wystarczającą i nie nadmierną bezpośrednią finansową dolegliwość za popełniony czyn. Ukształtowany w ten sposób wymiar kary jest adekwatny do stopnia jego zawinienia i prawidłowo, zdaniem sądu, spełniać będzie wymogi zarówno prewencji ogólnej jak i szczególnej.

Wymierzając karę w tej wysokości sąd zważył, że podsądni są osobami młodymi czynnymi zawodowo (G. D.) i zdrowymi mogącymi zarobkować (K. W. nie zarobkuje a G. D. dopiero co podjął zatrudnienie) nie mają nikogo na swoim utrzymaniu, a zatem będą mogli uiścić wskazaną grzywnę. Zdaniem sądu, kara ta jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonych i społecznej szkodliwości ich czynu jak i osobowości oskarżonych. Biorąc zaś pod uwagę maksymalną dopuszczalną granicę kary (540 stawek) nie należy ona do zbyt wygórowanych a mieści się w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Zważywszy na dużą dolegliwość kary o charakterze ekonomicznym, spełni ona funkcję nie tylko prewencyjną, ale i represyjną. W największym stopniu może ona wpłynąć wychowawczo na oskarżonych, wdrażając ich do przestrzegania porządku prawnego i zaniechania w przyszłości podobnych zachowań.

Kary wymierzone oskarżonym stanowić będą dla nich wystarczającą i nie nadmierną bezpośrednią finansową dolegliwość za popełniony czyn. Ukształtowany w ten sposób wymiar kary jest adekwatny do stopnia jego zawinienia i prawidłowo, zdaniem Sądu, spełniać będzie wymogi zarówno prewencji ogólnej jak i szczególnej.

Na podstawie art. 46 § 2 k.k. (punkt 2 i 4 wyroku) sąd orzekł nawiązki od każdego z oskarżonych poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. D. kwot po 200 złotych. Określając kwoty nawiązek na rzecz pokrzywdzonego sąd miał na uwadze charakter uszczerbku na zdrowiu i czas jego trwania, stopień uciążliwości. Pokrzywdzony nie doznał poważnych obrażeń, nie uległa ograniczeniu jego ogólna sprawność fizyczna. Obrażenia ciała, które odniósł miały charakter lekkiego uszczerbku, niemniej związane były także z dodatkowymi dolegliwościami. Zasądzone kwoty w punkcie 2 i 4 wyroku mają zrekompensować pokrzywdzonemu te niedogodności. Nie przekraczają one rozmiaru krzywdy, utrzymana są w rozsądnych granicach. Nie przekraczają również obecnej stopy życiowej i warunków życia oraz uwzględniają średnią (przeciętną) sytuację finansową zobowiązanych do naprawienia szkody (osoby, młode, zdrowe i bez zobowiązań).

W punkcie 5 wyroku na podstawie wskazanych sąd zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych, w tym od opłaty, mając na uwadze ich młody wiek oraz nałożone na nich w wyroku zobowiązania finansowe.

SSR Renata Nowakowska

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Zaznaczyć szkolenie sędziego od 12.10.2016r. do 14.20.2016r.
2. notować w kontrolce uzasadnień
3. odpis wyroku + odpis uzasadnienia doręczyć Prok. Rejonowej w W.

W., 21.10.2016r.

SSR Renata Nowakowska